

Vers van Aafje de Jongh ter gelegenheid van het huwelijk van Pierre Fredrik Edbrink en Vrouwtjen van der Velden, 1810. Bron: Westfries archief in Hoorn: Oud archief stad Enkhuizen. 0120 / 1871-19 . Er zijn twee versies. De eerste is ondertekend met Ada de Jongh, de tweede met Aafje de Jongh. De tweede versie heeft nog een vervolg, van beide zijn foto's afgebeeld.

**Ter gelegenheid van het Huwelijk
van den Heere
Pierre Fredrik Erdbrink
en Juffrouwe
Vrouwtjen van der Velden
voltrokken te Enkhuizen den 10 van Zomermaand 1810**

Verplette een felle slag het toppunt mijner wenschen,
En sneed een scherpe zeis mijn vreugde palmen af;
Wierd plotslings 't echt-altaar herschapen in een tombe
En zonk mijn dierbre vriend, mijn bruidegom in 't graf;

Helaas! – doch 't was de wil van 't hoogste 't beste Wezen.
Zijn diepe wijsheid schouwt door alle de eeuwen heen;
Zijn goedheid schonk mij ook eerbiedige onderwerping,
En kalme rust verving mijn bitterlijk gewezen.

Zou dan dit vrolijk feest, 't welk mij dien dag herinnert,
Een droeve traan doen zien, bij 't stromen van geluk?
Gewis dat waar den nijd het edelste offer plengen,
... [Al waande ook eigen min haar toegewijd aan druk.?)

'k Wil liever me in het Choor der feestgenoten mengen,
Bij 't zingen van een lied om 't heil van mijn vriendin;
'k Wil liever opgeruimd de oprechte wenschen uiten,
Die 'k voel voor duurzaamheid der reine huwelijksmin.

Volzalige Echt! Gij biedt, uit zuivere bron gevloten,
Den levensnektar aan, wiens geur den wind braveer,
Wiens smaak bij 't ruim genot, noch door 't herhalend proeven,
Niet van zijn kracht verliest, maar telkens die vermeert.

Mogt uw bevallig beeld, 't welk in 't verschiet mij streelde,
Eer nog het zwarte floers zijn glans voor mij deed vlien,
In vollen tooi gehuld, verwezend en bestendig,
Aan 't jong gehuwde paar zijn zoet gezelschap zien.

Dat maag en vriend zich lang in hun geluk verheugen,
En van mijn vriendschapsdrift dees dag getuige zij!
Daar ik mijn eerste teugje, uit parnasbeek gedronken,
Aan hen, schoon kunsteloos, met gulle erkentenis zij!

Ada de Jongh.

Ter gelegenheid van het *Suwelyk*
van den *Geere*

Pierre Fredrik Erdbrink
en *Juffrouwe*

Woutjen van der Velden

Voltrokken te Enkhuisen den 30 van Lomeermaand 1830.

Verplette een felle slag het toppunt myner wenschen,
En sneed een scherpe Leus myn vreuqde prakmen af;
Werd plotslings 't echt-altaar herschapsen in een tombe,
En zonk myn dierbre vriend, myn bruidegom in 't graf;

~~***~~

Helaas! — doch 't was de wil van 't hoogste 't beste Wesen.
Zyn diepe wysheid schouwt door alle de eeuwen heen;
Zyn goedheid schonk my ook eerbredige onderwerping,
En kalme rust verving myn bitterlyk geween.

! Lou dan dit vrolijk feest, 't welk my dien dag herinnert,
Een droeve tranen doen sien, by 't stroomen van geluk?
Gewis dat waan' den tijd het edelste offer plengen,
Alwaande ook eigenmen haar toegewyd aan druk.

Ik wil liever me in het Choor der feesgenoten mengen,
By 't zingen van een lied om't heil van myn vriendin;
Ik wil liever opgeruimd de oprechte wenschen uiten,
Die ik vried voor duurszaamheid der reene hertelyksmin.

Polralige Echt! gy biedt, uit zuure bron gesloten,
Den levensnectar aan, wiens geur den wind straveert,
Wiens smaak by 't ruim genot, noch door 't herhalend proeven,
Niet van zyn kracht verliest, maar telkens die vermeert.

Mogt uw befallig beeld, 't welk in't verschiet my streelde,
Eer nog het zwarte floers zyn glans voor my deed vlam,
In rollen tooi gehuld, verwierend en bestendig,
Aan 't jong-gehuurde paar zyn roet-geselschap been.

Dat maag en vriend zich lang in hun geluk verheugen,
En van myn vriendschapsdrift dees dag getuige zy!
Daar ik myn eerste tuggje, uit parnas beek gedronken,
Aan hen, schoon kunsteloos, met gulle erkentnis wy.

Ada de Jongh.

[Deel 2]

Wat vreugde voor mijn hart, een spoorslag voor mijn pligt
Mijn dierbre Meester huwt aan mijn geliefde nicht
Ik mag mijn blijdschap met de bruiloftstoonen mengen,
En op dees dag van heil een wenschend offer brengen,
Mij werd op deze plaats de waarheid ingeprent,
dat gods voorzienigheid, die elks belangen kent,
hen zorgvol gadeslaat, die bij het pligt betrachten
Steeds de uitkomst van hun lot van haar bescherming wachten
`k smeekte dat, vereende twee. Voor uwe oprechte min,
Den rijksten zegen van den besten vader in:
Zoo moeten voorspoed, vrede en huislijk vergenoegen
Zich duurzaam bij uw Echt als trouwe wachters voegen,
Leg bij 't ontwaken een dankwoord in de mond,
Daar 's huwelijks zaligheden zich aan uw echtstaat ... [huwen?]
En kwelling en verdriet uw bijzijn eindloos schuwen
't Was in Grootvaders naam dat ik dees regels schreef
Waarbij ik tevens u zijn wens te kennen geef
Zoo mogen in Echt in meer dan twee en veertig Jaren,
De Zegen dien zij smaakte in volle ruim te ervaren

Slotzang

Wijze in 't stilste van de Nagt
Van u is onzen hoop, weldadig opperwezen;
Uw onweeraanbre gunst make al de wenschen waar,
Uit deze blijde ... [zaal?] naar uwen troon ... [gerezen?]
voor Erdbrink en zijn bruid, vereend aan 't Echtaltaar
Dat uwe goedheid steeds hun pogingen bekroonen,
Hun heilstaat dienstbaar Zij aan 't heil van 't algemeen
Er eens gelukkig kroost de waaren beeldnis toonen,
Van vaders vluggen geest en moeders minzaamheen

Enkhuizen den 10 van Zomermaand 1810

Aafje de Jongh

Ter gelegenheid van het huwelijk
Van den Heere
Herrn Fredrik Grobriink
en ~~Wiffronw~~
Krouwe van den Velden, ~~waatrokken te Calkwin~~
den 10 van Zomer md 1844

Verplette een telle slag het toppunt mijner menschen,
En sneed een scherpe Leis mijn vreugde palmen af;
Wied plotslinge 4 echt altnaz heerschapen in een tombe
En Loek mijn diebre vriend, mijn Grondgem in 't graf;

Helpt, - doch 't was de wil van 't hooft 't ~~belte~~ Welen,
Zijn diepe Wijsheid schouwt door alle de eeuwen heen;
Zijn goedheid schonk mij ook een bedige onderwerping
En kalme rutt voring mijn bitterlyke geween;

Lou van dit vrolijk feest, 4 welk bij dien dag herinnere
Een droeve traan open dien bij 't stromen van geluk,
Jewis dat waar den tijd het edelste offer plenger,
al waande ook eigen. Min haar toegewijd adr druk,
'k wil liever me in het Choor der feestgenoten mengen,
Bij 't zingen van een Lied, om 't heil, van mijn vrienden,
'k wil liever oppgeruimd se sprechte menschen widen
die 'k roed voor dwaarsaamheid der reine huwelykstrin,

Vollalige Echt, 'gij brodt, met Linnre bron gerloten,
Den Levens nectar aan, Wiens geur de mond offakeent,
Wiens Smaak bij 't ruim genot, nog door 't herhalend proeven,
Niet van Eyr kracht verliest, Maar telkens die vermeent

Moegt uw bevallig beeld, 't welk in 't verschiert mij stude,
Oer nog het Zwarte sloers Eyr glans voor mij deed thien;
In welke toos gehuld, verwelend en bettendig,
Aan 't jong gekuimde paar Eyr doet geselschap sien.

Dit Maag en vriend Lich Lang in hien geluk verhuigen,
En van thien vriendschap's orist, deed oeg getuigenlij,
Daar ik mijn eentje teugje, met perdel beek gedronken,
Aan hen, schoon kunsteloos met gulle erkentnis bij

Ter Penilotte van de Heere
Pierne Fredrik Erdrink, En Juffrouwe
Kerstje van der Velden

Wat
Mijn
Ik ma
En opt
Mij we
Dat g
nen do
Aeds
Ke ma
Den vij
Loo mi
Lich
-oo du
Leg bij
Daar
En km
H be
Maar
-oo
Den

Wat vernigde voor mijn hart, en spoorslag voor myn blyf
Mijn diebre Meester hooft aan mijn geliefde rucht
Ik mag mijn blydschap met de bruijlofttooncn mengen,
En op dees dag van heil een menschend offer brengen,
Mij werd op dese plaats de waarheid ingeprent,
Dat gods voorzorgsheid, die elcs belangen kent,
Den Zorghoe gudekhat, die bij het plicht betrachten
Aeds de inthomtt van hien het van haar bescherming ^{machten}
Ke smeeke des, korende twee. Voor uwe oprechtte Min,
Den rijpsten Zegen van den besten vader in:
Zoo moeten Voorspoed, gnade en huuslyk Vergenoegen,
Zich dijneraan bij uw Echt alt trouwe Wachten roegen,
Zoo duere uw leven lang, en elke Morgen Hond,
Leg by t ontwaken te een danktoon in den Mond,
Daar Ynertlyk Lalyken Zich aan uw echt haat knuden
En kwelling en verdriet uw by hien eind loos schuden
H was in grootvaders naam dat ik dees regels schreef
Naar by tke tevens is hien mensch te kenven geef
Zoo moege uw Echt in meer dan twee en veertig jaren
Den Zegen dien hij maakte in volle ruum te ervaren

Stoßang
Hijer, int Herte van de Kragt

Van is 't onse hoop, Weldadig opperwesen;
Wilt ontmeesthaan bre guntt Drake al de Wenschen Waar,
Met dese Blyde Laet naar inden troon gereser,
Koor Crabrink en Zijn Bruid, Percend aant Cchtattar.

Dat urre goedheid Heed him psingen bekroone,
him heilstaet dienttbaar Zij (aan't heil van't algemeen
En eens gelukkig kroost de waer beelonis toffe,
Van Vaders vlyggen geest en Moeders Minzaam heer

Onkuyren den 10 van
Zomermaand 1710

Auff de Jongh